

De Rechtbank van Eerste Aanleg te DENDERMONDE
dertiende kamer, rechtdoende in strafzaken, heeft in
haar openbare terechtzitting van 7 maart 2005
het hiernavolgend VONNIS gewezen :

Not.nr. 66.13.1034/02/26

Griffie nr.

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN:

1. _____, chauffeur, geboren te _____
; op _____, wonende te _____
2. _____, zonder beroep, geboren te _____ op _____
, wonende te _____ ;

Beklaagd van : Te

de eerste vanaf 1 januari 1999 (stuk 4) tot en met datum der dagvaarding: 17 DEC 2004

de tweede vanaf 1 januari 2001 (stuk 3) tot en met datum der dagvaarding: 17 DEC 2004

- A. - bij inbreuk op de artikelen 66, eerste, tweede en vijfde lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (*feiten vanaf 25 maart 1997 tot en met 30 april 2000*)

door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet en voormeld decreet, namelijk door het niet naleven van de voorschriften bepaald in de verkavelingsvergunning

- *feiten vanaf 1 mei 2000* strafbaar gesteld bij inbreuk op de artikelen 2, 146 al. 1 7°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening werken, handelingen of wijzigingen die in een inbreuk zijn op de bouw- en verkavelingsvergunningen die zijn verleend krachtens het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden te hebben, met name door in strijd met punt 5 van de verkavelingsvergunning afgeleverd door het College van burgemeester en schepenen d.d. 24 april 1984:
"De constructie ipse Per kadastraal perceel en per lot kan slechts één weekendverblijf worden toegestaan." (stuk 8)

B.

- bij inbreuk op de artikelen 42 § 1-7°, 43 § 4, 66 (1°, 2°, 3° en 5° lid) en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (*feiten vanaf 25 maart 1997 tot en met 30 april 2000*)

door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormeld decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen het gebruik van vergunde gebouwen te hebben gewijzigd voor zover deze wijziging is opgesomd in een door de Vlaamse regering vast te leggen lijst, terzake in strijd met artikel 5 van het besluit van de Vlaamse Regering van 17 juli 1984 houdende het vergunningsplichtig maken van sommige gebruikswijzigingen

- *feiten vanaf 1 mei 2000* strafbaar gesteld bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99 § 1-6°, 146-1° en 6°, 147, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 en artikel 2 § 1 van het Besluit van de Vlaamse regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen en van de werken, handelingen en wijzigingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is, zoals gewijzigd bij Besluit van de Vlaamse regering van 26 april 2002

namelijk door zonder stedenbouwkundige vergunning de hoofdfunctie van een onroerend bebouwd goed geheel of gedeeltelijk gewijzigd te hebben van de functiecategorie verblijfsrecreatie naar de functiecategorie wonen en meer bepaald door het permanent bewonen van een gebouw dat gelegen is binnen een zone die op het gewestplan is aangeduid als "gebied voor verblijfsrecreatie".

Met de omstandigheid dat de eerste zich in staat van wettelijke herhaling bevindt, doordat hij het nieuwe wanbedrijf heeft gepleegd nadat hij werd veroordeeld tot gevangenisstraf van ten minste 1 jaar en voordat 5 jaren zijn verlopen sinds hij zijn straf heeft ondergaan of sinds zijn straf verjaard is, nl. bij een in kracht van gewijsde gegaan vonnis d.d. 31 mei 2000 van de correctionele rechtbank te Gent tot een gevangenisstraf van 1 jaar wegens verkoop en bezit van verdovende middelen.

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde:
ligging:

aard en oppervlakte: vakantieverblijf 36 a 92 ca

wijk en nummer van het kadaster:

en de eigenaars ervan geïdentificeerd zijnde als:

te , wonende te en geboren te op
; geboren

te op , wonende te

die de eigendomstitel hebben

- de akte van aankoop verleden op 01/12/1977 (

- de akte van schenking verleden op 12/06/1986 () en

- de akte van aankoop verleden op 29/10/1990).

De rechtbank nam kennis van :

- de dagvaarding waarmee de zaak bij deze rechtbank werd aanhangig gemaakt en die op 27 december 2004 werd betekend aan de eerste beklagde door afgifte van een afschrift aan de tweede beklagde en aan de tweede beklagde persoonlijk ;
- de overschrijving van deze dagvaarding op het hypotheekkantoor te op 30 december 2004 onder het nummer , zodat voldaan is aan de voorwaarde vastgelegd in artikel 160 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening;
- de processen-verbaal en de overige stukken der rechtspleging.

De rechtbank aanhoorde op de openbare terechtzitting van 7 februari 2005 :

- het Openbaar Ministerie in de persoon van substituuat procureur des Konings in zijn voordracht van de zaak en in zijn eis ;
- de beklagden en in hun middelen van verdediging voorgedragen door de eerste beklagde zelf en door hun raadsman mr. loco mr. , advocaat met kantoor te die bovendien de tweede beklagde heeft vertegenwoordigd.

1. Feitelijke elementen zoals ze uit het dossier blijken

1.1.

Door de politie van de zone werd op 22 mei 2002 nadat uit een onderzoek door de wijkagent d.d. 23 januari 2002 (st. 5) was gebleken dat de beide beklagden hun hoofdverblijf hadden overgebracht naar het adres proces-verbaal opgesteld wegens een inbreuk op de stedenbouwregelgeving.

1.2.

De tweede beklagde verklaarde op 9 augustus 2002 : *".. Ik woon hier sinds januari 2001. Ik heb geen andere woonst en woon hier samen met mijn echtgenoot Ik weet dat het gebruik van een recreatiewoning als vaste woonst een inbreuk is tegen de stedenbouwwetgeving. .."* (st. 3). De eerste beklagde legde een gelijkaardige verklaring af : *"Ik woon hier sinds 1999. Ik weet dat het gebruik van een recreatiewoning als vaste woonst een overtreding inhoudt tegen de stedenbouwwetgeving. Ik heb geen andere woonst. Ik huur deze woning .."* (st. 4).

1.3.

Het onroerend goed dat door de beklagden werd betrokken, is gelegen in een zone die volgens het bijkoninklijk besluit van 7 november 1978 goedgekeurd gewestplan bestemd is voor verblijfsrecreatie.

1.4.

Voor de chalet waar de beide beklagden woonachtig waren, werd bij beslissing van het college van burgemeester en schepenen te l.d. 24 april 1984 een verkavelingsvergunning verleend. Onder punt 5 van de stedenbouwkundige voorschriften (st. 8) werd bepaald dat per kadastraal perceel en per lot slechts één weekendverblijf kon worden toegestaan.

1.5.

Bij beslissing van het college van burgemeester en schepenen van d.d. 30 april 2003 werd een herstellvordering bestaande in de staking van het strijdig gebruik geformuleerd gekoppeld aan een dwangsom van 125,00 EUR en een verzoek tot ambtshalve machtiging (st. 19-20). Deze vordering werd gemotiveerd met een verwijzing naar de strijdigheid van het gebruik met de bestemmingsvoorschriften (st. 13-15). De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur heeft bij brief d.d. 3 september 2003 gemeld dat hij zich niet aansloot bij deze vordering omdat de overtreding gelegen was in een geïnventariseerde cluster en de Minister met de vertegenwoordigers van de parketten-generaal in de commissie vervolgingsbeleid had afgesproken dat er voor dergelijke overtredingen geen herstellvorderingen meer zouden worden geformuleerd in afwachting van het resultaat van de besprekingen in de parlamentscommissie leefmilieu en ruimtelijke ordening m.b.t. problematiek van de weekendverblijven (st. 30):

1.6.

Blijkens een uittreksel uit het rijksregister d.d. 10 juli 2003 (st. 21-22) werd de eerste beklagde op 16 december 1999 van ambtswege afgevoerd uit de bevolkingsregisters voor wat betreft het adres en werd hij op 3 februari 2000 terug op dat adres ingeschreven. De tweede beklagde bleek sinds 2 mei 2001 te zijn ingeschreven te doch er werd op 16 mei 2002 een voorstel tot ambtelijke schrapping geformuleerd. De beiden beklagden blijken sinds 2 mei 2002 te zijn ingeschreven te Volgens de politie van de zone was er op 22 juli 2003 nog steeds permanente bewoning.

1.7.

De eerste beklagde heeft op de openbare terechtzitting van 7 februari 2005 de volgende verklaring afgelegd : *"Ik ben sinds juni 2004 verhuisd. We wonen niet langer in een sociale woning te Dat was een tijdelijke oplossing. Ik kom uit een faillissement. Ik woon nu in een sociale woning te Ik ben thans arbeidsongeschikt, het is definitief. Ik heb een uitkering van ongeveer 1.000,00 EUR. Mijn vrouw is thuis gebleven omdat ze nu ziek is. Zij is huisvrouw en zorgt voor de kinderen. Ik heb mijn leven thans gebeterd"*. Uit het uittreksel uit het rijksregister d.d. 6 december 2004 blijkt dat de beklagden sinds 17 september 2004 zijn ingeschreven te

2. Aanpassing der dagvaarding

2.1.

Het Openbaar Ministerie heeft in de omschrijving van de feiten onder de tenlasteleggingen A en B geen onderscheid gemaakt tussen

- het overtreden van de verkavelingsvoorschriften en de instandhouding van de aldus wederrechtelijk gecreëerde toestand ;
- het realiseren van de bestemmingswijziging zelf en het instandhouden ervan.

2.2.

De rechtbank kan de stelling van het Openbaar Ministerie als zou het plegen van een inbreuk op de verkavelingsvoorschriften en het plegen van een niet-vergunde bestemmingswijziging voortdurende misdrijven uitmaken die aanvagen op het ogenblik

van de overtreding van de verkavelingsvoorschriften en op het ogenblik van de bestemmingswijziging en blijven voortduren tot er einde wordt gemaakt aan de onwettige toestand – zonder dat een onderscheid valt te maken tussen de inbreuk en de wijziging zelf en het instandhouding ervan – niet bijtreden.

2.3.1.

Naar het oordeel van de rechtbank dient bij een inbreuk op de verkavelingsvoorschriften en bij een niet-vergunde bestemmingswijziging, net als bij niet-vergunde bouwwerken, een onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds de overtreding van de verkavelingsvoorschriften en de bestemmingswijziging zelf en anderzijds de instandhouding van de aldus gecreëerde onwettige toestand. Het plegen van de inbreuk op de verkavelingsvoorschriften en de wijziging van bestemming zijn door hun aard aflopend. Het plegen van een inbreuk op de verkavelingsvoorschriften en de bestemmingswijziging impliceren immers dat van een toestand X (in casu verblijfs-recreatie) wordt overstapt naar een toestand Y (permanent wonen) en zijn dan ook door hun aard aflopend. Eens de inbreuk op de verkavelingsvoorschriften en de bestemmingswijziging van een onroerend goed zijn gerealiseerd, zijn de misdrijven van niet naleven van de verkavelingsvoorschriften en van de niet-vergunde bestemmingswijziging voltrokken. De in strijd met de verkavelingsvoorschriften en zonder vergunning gewijzigde bestemming kan wel worden instandgehouden en wordt in stand gehouden zolang aan die bestemming geen einde wordt gemaakt (door opnieuw te voldoen aan de verkavelingsvoorschriften en door een (nieuwe) wijziging of door het verkrijgen van een vergunning). De instandhouding van de inbreuk op de verkavelingsvoorschriften of gewijzigde bestemmingstoestand is eveneens strafbaar en levert voortdurende misdrijven op : de strafbaarheid blijft bestaan totdat aan de niet naleving van de verkavelingsvoorschriften en aan de niet-vergunde bestemmingstoestand een einde werd gemaakt. Het onderscheid tussen de strafbare bestemmingswijziging zelf en de instandhouding van de niet-vergunde gewijzigde bestemmingstoestand volgt ten andere uit zowel de tekst van artikel 64 al. 4 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw ("*... worden gestraft, zij die door het wijzigen van het gebruik van een gebouw of het instandhouden van die wijziging ...*") (tekst die werd hernomen in artikel 66 al. 4 van het coördinatiedecreet van 22 oktober 1996) en uit de tekst van artikel 146 § 1, 1° DORO ("*... wordt de persoon gestraft die 1° de bij de artikelen 99 en 101 bepaalde ... wijzigingen ... uitvoert, ... of in stand houdt ...*"). Een zelfde redenering moet worden gevolgd voor wat betreft het onderscheid tussen een overtreding zelf van de verkavelingsvoorschriften en de instandhouding van de aldus gecreëerde toestand : zo wordt in artikel 146 § 6, 7° DORO wel degelijk een onderscheid gemaakt tussen het uitvoeren van werken, handelingen of wijzigingen die een inbreuk inhouden op een bouw- of een verkavelingsvergunning en het instandhouden ervan. Strafbaar is immers niet alleen het uitvoeren van een inbreuk op de verkavelingsvoorschriften en de wijziging zonder vergunning maar ook de instandhouding ervan. Indien een inbreuk op de verkavelingsvoorschriften en een bestemmingswijziging voortdurende misdrijven zouden uitmaken – zoals wordt betoogd door het Openbaar Ministerie – had het door de wet- en de decreetgever gemaakte onderscheid tussen uitvoeren en instandhouden geen zin.

2.3.2.

De stelling dat het niet naleven van de verkavelingsvoorschriften en de bestemmingswijziging van verblijfsrecreatie in wonen een specifiek en eigen karakter heeft, overtuigt de rechtbank niet. Anders dan door de vervolgende instantie wordt voorgehouden is ook niet naleving van de verkavelingsvoorschriften en een bestemmingswijziging uitwendig zichtbaar en tastbaar. De wijziging van de bestemming

recreatie in wonen en in casu de niet naleving van de verkavelingsvoorschriften is niet alleen iets dat zich in de geest afspeelt van de betrokkenen maar is ook vast te stellen door derden : de betrokkenen laten zich in de bevolkingsregisters inschrijven op het adres als hebbende daar hun hoofdverblijfplaats ; de betrokkenen verblijven in meer of mindere mate permanent in het onroerend goed ; de betrokkenen hebben geen ander onroerend goed meer ter beschikking ; zij verrichten al die activiteiten die een doorsneebewoner in zijn woonst verricht (eten, slapen, wassen, TV-kijken. ...) in dit pand, Het gaat allemaal om indicaties die in hun samenhang beschouwd moeten toelaten te oordelen of aan een bepaald onroerend goed de bestemming permanent wonen werd gegeven en dus de verkavelingsvoorschriften werden overtreden. De omstandigheid dat de bestemmingswijziging niet altijd eenvoudig te bewijzen is en in de praktijk inderdaad "*een dynamisch gebeuren is in die zin dat steeds over een ruimere periode moet gekeken worden*" neemt niet weg dat de wijziging zich op een bepaald ogenblik voltrekt. De bewijsproblematiek mag niet worden verward met de aard van het misdrijf. Het is niet omdat een bestemmingswijziging en in casu de niet naleving van de verkavelingsvoorschriften in de praktijk niet kan worden vastgesteld door een eenmalige waarneming dat zulks impliceert dat die bestemmingswijziging en die inbreuk zich niet op een wel bepaald ogenblik heeft voorgedaan, om dan vervolgens in stand te worden gehouden.

2.3.3.

Anders dan bij bijvoorbeeld niet vergunde bouwwerken zal het instandhouden van het overtreden van de verkavelingsvoorschriften en een niet vergunde bestemmings-toestand in de praktijk wel actieve daden vragen van de betrokkenen en meer vergen dan een louter gedogen. Eens er permanente bewoning is, zal die permanente bewoning maar blijven bestaan indien zij bestendig worden door handelingen van de betrokken bewoners. Dit neemt echter niet weg dat de overtreding van de verkavelingsvoorschriften en de niet vergunde bestemmingswijziging zelf – eens gerealiseerd – het karakter hebben van een aflopend misdrijf.

2.4.

In het licht van wat hierboven is geschreven heeft de rechtbank de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A en B als volgt aangepast :

Te

A. (...)

1. meer bepaald door zich permanent in de constructie op het hierna vermelde kadastraal perceel te hebben gevestigd en dus de voorwaarde dat deze constructie enkel geschikt was voor weekendverblijf, te hebben overtreden de eerste : op 1 januari 1999 ; de tweede : op 1 januari 2001 ;
2. door de sub A1 omschreven toestand te hebben in stand gehouden : de eerste : vanaf 1 januari 1999 tot en met 16 september 2004 ; de tweede : vanaf 1 januari 2001 tot en met 16 september 2004

B. (...)

1. door de hoofdfunctie van een onroerend bebouwd goed geheel of gedeeltelijk gewijzigd te hebben van de functiecategorie verblijfsrecreatie naar de functierecreatie wonen, door een gebouw dat gelegen is binnen een zone die op het gewestplan is aangeduid als gebied voor verblijfsrecreatie permanent te gaan bewonen, , de

- eerste* : op 1 januari 1999 ; *de tweede* : op 1 januari 2001 ;
 2. door de sub B1 beschreven toestand te hebben in stand gehouden, *de eerste* : vanaf 1 januari 1999 tot en met 16 september 2004 ; *de tweede* : vanaf 1 januari 2001 tot en met 16 september 2004

en bovendien wordt in fine aan het eerste gedachtestreepje van de tenlastelegging B de volgende woorden toegevoegd :

"met de omstandigheid dat in het decreet van 18 mei 1999 door artikel 54 van het decreet van 12 november 2003 een artikel 192bis werd ingevoegd waarbij het besluit van de Vlaamse Regering van 17 juli 1984 met terugwerkende kracht voor de periode van 9 september 1984 tot en met 1 mei 2000 werd opgenomen"

en heeft de rechtbank partijen daarvan in kennis gesteld met uitnodiging zich te verdedigen. De beklagden worden na de heromschrijving nog steeds voor dezelfde feiten vervolgd.

3. Strafbaarheid van de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A2 en B2 zoals aangepast

3.1.

De beklagden worden vervolgd voor een inbreuk op de verkavelingsvoorschriften (tenlastelegging A1 zoals aangepast), de instandhouding van de aldus gecreëerde onwettige toestand (tenlastelegging A2 zoals aangepast), de niet vergunde bestemmingswijziging (tenlastelegging B1 zoals aangepast) en voor de instandhouding van deze wederrechtelijke situatie (tenlastelegging B2 zoals aangepast).

3.2.1.

Artikel 7 van het decreet van 4 juni 2003 houdende wijziging van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, wat het handhavingsbeleid betreft (B.S. 22 augustus 2003, inwerkingtreding op die datum ingevolge artikel 12 van dit decreet) heeft aan artikel 146 van het decreet van 18 mei 1999 een derde en vierde lid werd toegevoegd waardoor het instandhouden van de misdrijven bedoeld door artikel 146, eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° niet langer wordt bestraft. Deze depenalisering geldt evenwel niet indien de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdig gebruik werden gepleegd in een ruimtelijk kwetsbaar gebied, of indien zij onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor omwonenden of nog indien ze een ernstige inbreuk vormen op essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake bestemming krachtens het ruimtelijke uitvoeringsplan of plan van aanleg.

3.2.2.1.

Het Arbitragehof heeft met het arrest nr. van 22 juli 2004 dat een antwoord vormde op prejudiciële vragen betreffende de artikelen 146, derde lid, en 149 §§ 1 en 5, van het decreet van het Vlaams Gewest van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals ingevoegd of vervangen bij het decreet van 4 juni 2003, gesteld door de correctionele rechtbanken te Gent en te Dendermonde als volgt geoordeeld : *"Artikel 146, derde lid, van het decreet van het Vlaamse Gewest van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals toegevoegd bij artikel 7 van het decreet van het Vlaamse Gewest van 4 juni 2003, schendt de artikelen 10, 11, 12 en 14 van de Grondwet"*.

3.2.2.2.

Het Hof heeft er in dit arrest aan herinnerd dat :

- het bevoegd is om wettelijke bepalingen te toetsen aan het wettigheidsbeginsel in strafzaken zoals gewaarborgd door de artikelen 12 en 14 G.W. en artikel 7 EVRM (overweging B.5.5.) ;
- uit de voormelde bepalingen van de Grondwet volgt dat geen enkele gedraging strafbaar zal worden gesteld en geen enkele straf zal worden opgelegd dan krachtens regels aangenomen door een democratisch verkozen beraadslagende vergadering (overweging B.6.2.) ;
- deze grondwetsbepalingen er niet aan in de weg staan dat de wet een beoordelingsbevoegdheid toekent aan de rechter die belast is met de toepassing ervan voor zover zij de bijzondere eisen van nauwkeurigheid, duidelijkheid en voorspelbaarheid waaraan strafwetten moeten voldoen niet miskent (overweging B.6.2.) ;
- uit de artikelen 12 en 14 G.W., artikel 7 EVRM en artikel 15 IVBPR voortvloeit dat de strafwet weliswaar een zekere flexibiliteit mag vertonen met het oog op wijzigende omstandigheden maar dat zij niettemin moeten worden geformuleerd in bewoordingen op grond waarvan eenieder, op het ogenblik dat hij een gedrag aanneemt, kan uitmaken of dat gedrag al dan niet strafbaar is (overweging B.6.3.).

3.2.2.3.

Het eerste geval van strafbaarheid van het in stand houden van een stedenbouwmisdrijf, namelijk wanneer het misdrijf plaatsvindt in een ruimtelijk kwetsbaar gebied zoals omschreven door artikel 146 al. 4 van het decreet van 18 mei 1999, voldoet volgens het Arbitragehof aan de vereisten van nauwkeurigheid, duidelijkheid en voorspelbaarheid waaraan de strafwetten moeten voldoen (overweging B.7.2.).

3.2.2.4.

Het tweede en het derde geval waarin de instandhouding strafbaar blijft, namelijk wanneer er "*onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder*" wordt veroorzaakt voor de omwonenden en "*indien er een ernstige inbreuk is op essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg*" doorstaan de grondwettigheidstoets niet. De begrippen "*onaanvaardbare hinder*" en "*ernstige inbreuk*" kunnen volgens het Hof niet de definitie vormen van een misdrijf zonder ontoelaatbare onzekerheid te creëren. Ook de voorwaarden dat het moet gaan om "*stedenbouwkundige hinder voor de omwonenden*" en om een ernstige inbreuk op "*essentiële*" stedenbouwkundige voorschriften zonder verdere verduidelijking leiden tot onzekerheid. De omschrijving "*onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder voor de omwonenden*" en "*ernstige inbreuk op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg*" hebben volgens het Hof geen voldoende nauwkeurige normatieve inhoud om een misdrijf te kunnen definiëren (overweging B.7.5.).

3.2.2.5.

Het Arbitragehof beantwoordde dan ook de prejudiciële vraag of artikel 146, derde lid van het decreet van 18 mei 1999 het door de artikelen 12 en 14 G.W., art. 7 EVRM en 15 IVBPR gewaarborgde wettigheidsbeginsel in strafzaken schendt bevestigend (overweging B.8.). Zulks houdt volgens het Arbitragehof ook een schending van het begin-

sel van gelijkheid en niet-discriminatie in (overweging B.10.). Het afhankelijk maken van de strafbaarheid van het in stand houden van een stedenbouwmisdrijf van de aanwezigheid van omwonenden is volgens het Arbitragehof geen pertinent criterium zodat ook op die grond artikel 146, derde lid van het decreet van 18 mei 1999 strijdig wordt geacht met de artikelen 10 en 11 G.W. (overweging B.15.)

3.2.2.6.

Hoewel het Hof in zijn overwegingen aangaf dat anders dan het tweede (onaanvaardbare hinder voor de omwonenden) en het derde geval (ernstige inbreuk op essentiële voorschriften) van strafbaarheid van de instandhouding van een stedenbouwmisdrijf, het eerste geval (de ligging in een ruimtelijk kwetsbaar gebied zoals gedefinieerd in artikel 146 al. 4) wel voldeed aan de vereisten van nauwkeurigheid, duidelijkheid en voorspelbaarheid waaraan strafwetten moeten voldoen, heeft dit het Hof evenwel niet belet om in het beschikkend gedeelte van het arrest te zeggen voor recht dat artikel 146, derde lid, van het decreet van het Vlaamse Gewest van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals toegevoegd bij artikel 7 van het decreet van het Vlaamse Gewest van 4 juni 2003, de artikelen 10, 11, 12 en 14 van de Grondwet schendt. Uit het dispositief van het arrest heeft deze rechtbank en kamer afgeleid dat artikel 146, derde lid van het decreet van 18 mei 1999 in zijn geheel onwettig was bevonden en niet meer kon worden toegepast.

3.2.3.1.

Deze rechtspraak kan evenwel gelet op het arrest nr. van 19 januari 2005 van het Arbitragehof niet meer worden gevolgd en moet worden verlaten.

3.2.3.2.

Het Arbitragehof heeft met het arrest nr. van 19 januari 2005 zijn standpunt omtrent de ongrondwettigheid van artikel 146, derde lid DORO herhaald doch heeft verduidelijkt dat die ongrondwettigheid uitsluitend betrekking had op het tweede en het derde geval :

B.45. Bijgevolg schendt het bij artikel 7 van het decreet van 4 juni 2003 toegevoegde derde lid van artikel 146 van het decreet van 18 mei 1999, de artikelen 12 en 14 van de Grondwet, in zoverre die omschrijving "onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder voor de omwonenden" en de omschrijving "ernstige inbreuken op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg" geen voldoende nauwkeurige normatieve inhoud hebben om een misdrijf te kunnen definiëren.

en in artikel 146, derde lid, van het decreet van het Vlaamse Gewest van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals toegevoegd door artikel 7 van het decreet van het Vlaamse Gewest van 4 juni 2003, werden de woorden " , voorzover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voorzover ze geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg " vernietigd.

3.2.3.3.

Er kan gelet op de beperkte vernietiging van artikel 146, derde lid DORO door dit arrest van het Arbitragehof geen twijfel meer over bestaan dat de instandhouding van een stedenbouwmisdrijf nog slechts in één geval kan worden gestraft, namelijk wanneer de inbreuk werd gepleegd in een ruimtelijk kwetsbaar gebied zoals omschreven in artikel 146, vierde lid DORO.

3.3.

Aangezien de inbreuk op de verkavelingsvoorschriften en de niet vergunde bestemmingswijziging zijn gebeurd in een recreatiegebied en een dergelijk gebied geen ruimtelijk kwetsbaar gebied is in de zin van artikel 146, derde lid DORO, dienen de beklaagden vrij te blijven van straf voor de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A2 en B2 zoals aangepast.

4. Gegrondheid van de strafvordering

Uit de gegevens van het opsporingsonderzoek en de behandeling ter openbare terechtzitting blijkt afdoende dat de beklaagden zich schuldig hebben gemaakt aan de feiten omschreven onder de tenlastelegging A1 en B1 zoals aangepast. Het gebruik van een gebouw werd gewijzigd zonder dat voor die gebruikswijziging de vereiste vergunning was verleend en uit de verklaringen van de beklaagden blijkt dat zij deze inbreuk bewust hebben gepleegd.

5. De straftoemeting

5.1.

De feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A1 en B1 zijn in hoofde van de beklaagden de uiting van eenzelfde strafbare gedragingen zodat voor deze feiten bij toepassing van artikel 65 Sw. slechts één straf moet worden opgelegd.

5.2.

De straftoemeting moet worden bepaald gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en de persoonlijkheid van de beklaagden zoals die onder meer blijkt uit het strafrechtelijk verleden, de gezinstoestand en de arbeidssituatie voor zover die de rechtbank bekend zijn.

5.3.

De door de beklaagden gepleegde feiten kunnen niet worden getolereerd. De beklaagden moeten de normen die de overheid heeft uitgewerkt ter realisatie van het beleid inzake stedenbouw en ruimtelijke ordening respecteren. De beklaagden mogen hun individueel belang niet boven het algemeen belang – dat is gebaat met een goede ruimtelijke ordening – laten prevaleren.

5.4.

De eerste beklaagde is thans jaar, zelfstandige volgens het inlichtingenbulletin en volgens zijn verklaring levend van een arbeidsongeschiktheidsuitkering, de tweede beklaagde is jaar en huisvrouw. Zij wonen samen. De eerste beklaagde beschikt geenszins over een onberispelijk strafrechtelijk verleden : hij werd veroordeeld voor diverse verkeersinbreuken (o.m. niet verzekering, geen inschrijving, geen bewijs van technische controle, vluchtmisdrijf), voor een inbreuk inzake douane en accijnzen, voor misdrijven inzake verdovende middelen en wapens, weerspannigheid, heling, valsmunterij en oplichting. De door het Openbaar Ministerie in de dagvaarding in hoofde van de eerste beklaagde weerhouden toestand van wettelijke herhaling kan echter niet worden aangenomen aangezien de veroordeling waarop die werd gebaseerd, namelijk het vonnis van de correctionele rechtbank te Gent d.d. 31 mei 2000, dateert van na de de feiten waaraan de eerste beklaagde werd schuldig bevonden (de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A1 en B1). Het ongunstig strafrechtelijk verleden van de eerste beklaagde dient niettemin mee te spelen bij de straftoemeting. De tweede beklaagde beschikt over een vlekkeloos strafrechtelijk verleden, wat enige mildheid bij de straftoemeting verantwoordt

5.5.

De straftoemeting moet niet alleen de vergeldingbehoefte dienen maar ook de speciale en generale preventie. De op te leggen straf moet van aard zijn de beklaagden ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken en hen aan te sporen respect te betonen voor de regels die beogen in Vlaanderen tot een ordentelijke ruimtelijke ordening te komen.

5.6.

Door de raadsman van de tweede beklaagde werd gevraagd om de uitspraak van veroordeling in haren hoofde op te schorten voor de bewezen verklaarde feiten. In overeenstemming met het op de openbare terechtzitting geformuleerde ongunstig advies van het Openbaar Ministerie acht de rechtbank een loutere schuldigverklaring geen adequate strafrechtelijke reactie op de door de tweede beklaagde gepleegde feiten. Dit zou haar onvoldoende aanzetten tot gedragsverbetering. Bovendien ziet de rechtbank niet in hoe een straftoemeting zoals gemaakt bij dit vonnis tot de sociale declassering van de tweede beklaagde zou kunnen leiden.

5.7.

Het komt de rechtbank dan ook passend en rechtmatig voor aan de beklaagden voor de bewezen geachte feiten omschreven onder de bewezen geachte tenlasteleggingen A1 en B1 samen, elk de in het beschikkend gedeelte van dit vonnis bepaalde geldboete op te leggen.

6. De herstellvordering

Aangezien de beklaagden vrijwillig tot herstel zijn overgegaan moet de herstellvordering van het college van burgemeester en schepenen van zonder voorwerp worden verklaard.

Gezien de hierna vermelde artikelen :

- Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, art. 11, 12, 14, 22, 3 tot en met 37, 40 en 41 ;
 Wetboek van strafvordering, art. 162, 179, 182, 184, 185, 189, 190, 190ter, 194 en 195 ;
 Wet van 5 maart 1952 betreffende de opdecimen op de strafrechtelijke geldboeten, art. 1 ;
 Strafwetboek, art. 2, 38, 40, 65 en 100 ;
 Decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996, art. 42 § 1, 7°, 66, eerste, tweede, derde en vijfde lid en 68 ;
 Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, art. 2, 99 § 1, 6°, 146 al. 1, 6° en 7°, 147, 192bis en 204 ;
 Besluit van de Vlaamse Regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen en van de werken, handelingen en wijzigingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is, art. 2 § 1 ;
 Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 24 december 1993, art. 29 en het koninklijk besluit van 18 december 1986 betreffende de commissie voor hulp van slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, art. 58 ;
 Koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken, art. 91, zoals gewijzigd door het koninklijk besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie ;
 Verordening (EG) nr. 974/98 Raad van 3 mei 1998 over de invoering van de euro, art. 1, 2, 3 en 14 ;
 Verordening (EG) nr. 1103/97 Raad van 17 juni 1997 over enkele bepalingen betreffende de invoering van de euro, art. 1, 4 en 5 ;
 Verordening (EG) nr. 2866/98 Raad van 31 december 1998 over de omrekeningskoersen tussen de euro en de munteenheden van de lidstaten ;
 Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de grondwet, art. 2, 3, 4 en 6 ;
 Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro, art. 3 tot 6 ;
 Koninklijk besluit van 30 oktober 1998 tot vaststelling van de datum van inwerking van de bepalingen van de wet van 30 oktober 1998.

OM DEZE REDENEN, DE RECHTBANK :

RECHTDOEND OP TEGENSPRAAK

Past de dagvaarding aan zoals aangegeven onder punt 2.

Zegt dat de eerste beklagde en de tweede beklagde
 vrij blijven van straf voor de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A2 en B2 zoals aangepast.

Zegt dat in hoofde van de eerste beklagde de staat van
 wettelijke herhaling niet kan worden aangenomen.

Veroordeelt de eerste beklagde voor de feiten omschreven
 onder de tenlasteleggingen A1 en B1 zoals aangepast samen tot een GELDBOETE van
 100 FRANK, verhoogd met 1.990 decimes en gerekend aan de omrekeningskoers van
 40,3399, of 495,79 EUR bedragende.

Zegt dat bij gebreke aan betaling binnen de door de wet bepaalde termijn, de lastens de eerste beklagde uitgesproken geldboete van 495,79 EUR zal kunnen worden VERVANGEN door een gevangenisstraf van 30 DAGEN.

Zegt dat er geen redenen zijn om de uitspraak in hoofde van de tweede beklagde op te schorten.

Veroordeelt de tweede beklagde voor de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A1 en B1 zoals aangepast samen tot een GELDBOETE van 26 FRANK, verhoogd met 1.990 decimes en gerekend aan de omrekeningskoers van 40,3399, of 128,90 EUR bedragende.

Zegt dat bij gebreke aan betaling binnen de door de wet bepaalde termijn, de lastens de tweede beklagde uitgesproken geldboete van 128,90 EUR zal kunnen worden VERVANGEN door een gevangenisstraf van 8 DAGEN.

Spreekt lastens de eerste beklagde en de tweede beklagde de verplichting uit om ELK EENMAAL een bedrag van 10,00 EUR, met 45 deciemmen verhoogd, 55,00 EUR bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

Zegt dat de herstellvordering van het college van burgemeester en schepenen van zonder voorwerp is.

Legt de eerste beklagde en de tweede beklagde ELK een vergoeding op van 25,00 EUR zoals bedoeld door artikel 91 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken.

Veroordeelt de eerste beklagde en de tweede beklagde hoofdelijk tot de betaling van de aan de zijde van het Openbaar Ministerie gevallen gerechtskosten, in hun geheel begroot op de som van 214,70 EUR en allen ondeelbaar veroorzaakt door de bewezen geachte tenlasteleggingen A1 en B1.

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van ZEVEN MAART TWEEDUIZEND EN VIJF.

Aanwezig :

alleenrechtsprekend rechter in strafzaken.
substituut procureur des Konings.
e.a. adjunct-griffier.